

KULLANTEKIJÄIN UNELMA

Pekka Ervastian esitelmä 7.9.1924
(Jäljennös muistiinpanojen ja vuoden 1947
Ruusu-Ristin mukaan)

Kun nyt tämän meidän ruusuristolais-teosofinen luentokautemme taas alkaa, en voi olla lausumatta iloani siitä, että taasen saamme säännöllisesti kokoontua kerran viikossa ajattelemaan elämän vakavia kysymyksiä. Me ihmiset emme ole ainoastaan ruumiillisia olentoja, joiden huolena on vain tämän maailman näkyvä leipä, toimeentulo tässä näkyvässä maailmassa, vaan me ihmiset olemme tosiasiasa henkiolentoja, sieluja, jotka olemme tulleet tähän maailmaan, olemme lähetetyt tänne. Useimmat meistä eivät tiedä, mistä ja minkä tähden olemme lähetetyt. Mutta sentähden, että olemme tällä tavalla sielullisia, ajattelevia ja tahtovia henkiolentoja, meille on sekä välttämätöntä että hyödyllistä, että säännöllisesti ajattelemamme myöskin niitä asioita, jotka kuuluvat henkeen, niinkuin meidän suuri Mestariimme, Jeesus Natsarealainen on sanonut: „Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.“ Ja sillä hän tietysti tarkoittaa: jokaisesta totuuden sanasta, totuuden ajatuksesta, joka saa vastakäiun meidän sielussamme. Siitä me elämme, mitä me omassatunnossamme, hengessämme, järjessämme ja sydämessämme osaamme tuntea ja ajatella. Mitä siellä osaamme tahtoa, siitä me elämme ainakin yhtä paljon kuin aineellisesta leivästä. Ja sentähden voimme kaikki iloita siitä, että taas on alkanut hengen työkausi, että voimme kääntää ajatuksemme niihin asioihin, jotka ylhäältä ovat.

Kullantekijäin unelmana on ollut osata tehdä kultaa, muuttaa niin sanottuja epäjalvoja metalleja, kuten elohopeaa, lyijyä ja kuparia hopeaksi ja ennen kaikkea kullaksi. Sehän on aina ollut kullantekijäin unelma kuvaannollisesti katsoen, ja he ovat sillä ilmausuneet sen tietonsa, mistä kaikki ihmiset meidän

aikanamme ovat vakuuttuneet, nim. että kulta hallitsee tätä aineellista maailmaa. Kellä on kultaa, rahaa, hänellä on valtaa maailmassa. Kullantekijäin unelma on ollut se onni, valta, menestys, se kaikki, mikä on ollut kaikilla ihmisillä, joilla ei ole kokonaan toisenlaisia tarkoitusperiä. Ja sellaisetkin ihmiset, jotka tahtoisivat muuten palvella kaikkea hyvää elämässä oppivat ajattelemaan: kulta hallitsee maailmaa, siis hyväkään ei pääse hallitsemaan maailmaa ennenkuin hyvä hallitsee kullan. Ne ihmiset huomaavat, että kulta maailmassa on suureksi osaksi sellaisten voimien käsissä, jotka eivät käytä sitä ainoastaan hyvään, vaan myös pahoihin, itsekkäisiin tarkoituksiin. Ja sentähden hyvääkkin ajattelevat ihmiset saattavat sanoa itselleen: „Kulta pitäisi olla hyvien hallussa.“

Jos syvemmin katselemme asiaa, se voi olla harhaa, en tässä tahdo sitä puolustaa, tuon sen ainoastaan esille. Voihan nim. olla niin, että tosi hyvä ja rakkaus ei ole hallitsija, vaan kaikkien palvelija, voi olla että se asettuu juuri kultaa vastaan, että se tuomitsee kullan mammonaksi.

Kullantekijäin unelma, kuten tiedämme, ei ole mikään eilispäivän kysymys. Tunnemme historiasta, että ainakin vanhasta Egyptistä lähtien on unelmoitu kullan teosta. Siellä unelmoitiin alkemiasta, se oli egyptiläinen taito. Ja me tiedämme, että varsinkin keskiajalla ja uudenajan alussa oli alkemia täällä Euroopassa suuressa vauhdissa. Ihmiset paljon ajattelivat kullan tekoa. Ja me myös tiedämme, että pitkin viime vuosisataa naurettiin vanhalle alkemian taidolle, sanottiin: „Ei toisia metalleja voi muuttaa kullaksi.“ Näin sanoivat etenkin viime vuosisadan kemistit. Mutta tiedämme, että näinä viime vuosina on tehty merkillisiä havaintoja, jotka saivat alkunsa mad. Curien löydöstä, kun hän keksi radiumin. Ja sitä ennen oli sir William Crookes, joka puhui loistavasta aineesta. Radiumin löydön jälkeen ovat monet tiedemiehet ajatelleet asioita tarkemmin ja huomanneet, että Crookesin puheissa on perää. On jokin alkuaine, mutta se on sitä laatua, että se lähettää luotaan osasia,

jotka itsessään ovat toista ainetta. Tällainen tosiseikka osoittaa, että ns. alkuaineetkin ovat vielä jaollisia. Ja viime vuosisadalla ovat jotkut tiedemiehet jatkaneet näitä kokeiluja, jotka selvästi näyttävät, että aine, alkuaineet ovat vielä jaollisia, ja että jokin halvempi metalli voidaan muuttaa kullaksi. Tämä kullaksi muuttaminen tulee tosin vielä nykyään niin mahdottoman kalliiksi, ettei se kannata, sillä halvemmaksi tulee etsiä kultaa maasta. Mutta koska se on mahdollista, niin nämä kemistit sanovat: „Itse asiassa alkemistien unelma on osottautunut todeksi. He eivät ole haaveilleet turhaa, vaan ovat aavistaneet oikein, ovat jollakin salaperäisellä tavalla päässeet tietoon siitä, että asia on mahdollinen.“

Näin uskovat nyt monet nykyajan luonnontieteilijät. Ja kun me olemme tällaisia myönnytyksiä saaneet viimeaikaisen tieteen puolelta, niin voimme aivan toisella tavoin kuin ennen kuunnella vanhojen alkemistien kertomuksia. Meillä ei ole mitään oikeutta ylevän epäilevästi kohauttaa olkapäitä kullantekijäin näytteille, vaan meidän täytyy seisoa kuin kysymysmerkin edessä ja sanoa: „Asia on nyt todistettavasti mahdollinen. Siis nuo ihmeelliset ihmiset, jotka uhrasivat elämänsä kullan etsimiseen, eivät erehtyneet. Meillä ei ole moraalisesti oikeutta epäillä.“

Menkäämme ajassa kaksisataa vuotta taaksepäin. Silloin huomaamme varsinkin 1700-luvulla täällä Euroopassa, että esiintyy merkillisiä ihmisiä aina silloin tällöin, joku meteorin tapainen olento, joka sanoo itsestään adeptiksi. Ja hän näyttää, että hän osaa tehdä kultaa. Hänellä oli sitä ihmeellistä, loistavan lasin tapaista pulveria, jolla oli milloin punainen milloin enemmän valkoinen väri. Tämän „tinktuurin“ avulla hän teki kultaa, tiputtamalla sitä vähän lyijyn sekaan, joka sitten ahjossa sulatettiin, jolloin se muuttui kullaksi. 1700-luvulla esiintyi täällä mies toisensa jälkeen, joka näytti, että hän osasi tehdä kultaa. Ja ihmiset uskoivat. Ja sillä vuosisadalla oli paljon ihmisiä, jotka yrittivät tulla alkemisteiksi. – Kerron erään historialliseen esimerkin.

1700-luvun alussa kulki täällä ympäri keski-Eurooppaa Saksassa, Ranskassa Italiassa, salaperäinen mies, joka kutsui itseään nimellä Lascaris. Hän väitti olevansa vanhaa bysanttilaista keisarisukua. Hän sanoi olevansa kreikkalainen ja pappi jossakin luostarissa, ja että hänen elämäntehtävänsä oli nyt, kun hän matkusteli täällä, koota rahaa kristittyjen pappien lunastamiseksi muhamettilaisten käsistä. Hän kulki kerjäläisenä ympäri Eurooppaa ja ollen miellyttävä mies hän sai paljon almuja kokoon. Mutta hän auttoi niin paljon köyhiä kaikkialla, että ne, jotka seurasivat hänen toimiaan, laskivat, että hän tuhlassi paljon enemmän rahaa kuin mitä sai kokoon. Mutta tämä Lascaris ei ollut pelkkä kerjäläismunkki; yksi ja toinen sai tietää, että hän olikin joku muu. Sillä, jos hän oli tullut kaupunkiin, joka häntä miellytti niin suoritettuaan tehtävänsä siellä, hän meni lähimpään kaupunkiin, mutta palasi pian takaisin hienosti puettuna monen palvelijan seuraamana ja asui jossakin julkisessa paikassa, vieraskodissa tai kestikievarissa. Sitten hän tiedusteli pikku hiljaa, oliko siinä kaupungissa niin sanottuja alkemisteja ja kullantekijöitä.

Tällä tavalla Lascaris tuli kerran Berliiniin. Hän puhui kestikievarin isännän kanssa ja kysyi, oliko alkemisteja ja kullantekijöitä siinä kaupungissa. Isäntä sanoi: „Onhan niitä täällä vaikka kuinka paljon.“ – Lascaris meni Berliinin kuninkaalliseen apteekkiin ja yhtä ja toista ostellen teki havaintojaan. Hän hän huomasi, että siellä erästä sanottiin laborantiksi, mikä merkitsi, että hän toimitti kemiallisia sekoituksia. Lascaris sai hänet puheilleen ja kysyi, suorittiko hän kemiallisia töitä. Sitten hän tilasi jonkin sekoituksen ja pyysi, että tämä laborantti toisi sen kestikievariin. Hän toikin sen, ja Lascaris sai selville, että tämä nuori mies, jonka nimi oli Böttiger, oli innostunut alkemisti, vaikka olikin vielä aloittelija. Hänen isäntänsä apteekkari, uskoi myös vähän alkemiaan, mutta ei tahtonut sitä tunnustaa. Lascaris kysyi sitten oliko heillä jokin salainen seura, ja Böttiger sanoi olevan. Lascaris pääsi sen seuran yhteyteen ja tuli tutuksi monen

kanssa siellä. Mutta hän huomasi pian, että muista ei ollut paljon toivoa kuin juuri Böttigeristä. Sentähden hän kutsui hänet luokseen ja sanoi: „Minä osaan tehdä kultaa.“ – Böttiger hämmästyi. Lascaris antoi hänelle reseptin ja sanoi: „Tämän mukaan voit sinäkin oppia, mutta kuitenkin minä annan sinulle vähän tinktuuria.“ – Ja hän antoi hänelle kahdensadantunannen taalarin arvosta, joka oli aivan mitättömän pieni siru. Nyt se olisi meidän rahassa monta miljoonaa markkaa. Lascaris jatkoi sitten: „Minä menen nyt pois, mutta minä jätän tämän sinulle. Sinun pitää nyt näyttää yhdelle ja toiselle asianharrastajalle, että kullanteko on mahdollinen. Ja sitten, kun sinä olet saanut ihmiset uskomaan alkemiaan, sinä voit alkaa valmistaa uutta tinktuuria reseptin mukaan.“

Sitten Lascaris lähti pois. Böttiger otti tinktuurin ja kävi yhden ja toisen luona ja näytti, että kultaa voi tehdä. Ja meillä on eräs historiallisesti todistettu tapaus. Böttigerin isäntä apteekkari Bartholomeus Zorn, kutsui Böttigerin päivällisille luokseen ja myöskin kaksi muuta vierasta, hengellistä miestä, toinen nimeltä Winkler ja toinen Borst. Ja kun oli syöty, Böttiger teki kultaa. 13 groschenia kuparia, 8 naulaa elohopeaa ja saman määrän lyijyä hän muutti kullaksi. Ja tämä on todistettu tapaus.

Böttiger teki kultaa, mutta hän lankesi, teki suuren erehdyksen siinä, ettei hän tunnustanut, että oli saanut tinktuurin lahjaksi eräältä adeptilta, vaan hän esiintyi, niinkuin hän itse olisi sen keksinyt. Hänelle alkoi nyt kirjava elämä. Hän oli luopunut toimestaan apteekissa ja alkanut lukea lääkäriksi.

Kun kuningas Fredrik I sai kuulla tästä Böttigeristä ja hänen kullanteostaan, hän päätti vangita hänet. – Kuninkaathan olivat erittäin innokkaita tietämään, voiko joku tehdä kultaa, sillä he olisivat kernaasti ottaneet sellaisen ihmisen valmistamaan sitä itselleen ja valtion kassaan. Böttiger oli ollut varomaton, joten hän oli herättänyt huomiota. Hän sai sentään siksi ajoissa kuulla tästä vangitsemismääräyksestä, että hän ennätti mennä Saksin valtakuntaan. Tämä tapahtui niin viime tingassa, että kun hän oli

päässyt rajan yli, rajan toisella puolella olivat jo hänen vangitsijansa.

Nyt Böttiger oli August Väkevän valtakunnassa. Hän meni Dresdeniin, ja teki siellä kultaa kahden vuoden aikana itselleen ja eli mitä komeinta ja loisteliainta elämää. Hän oli niin ylellinen, että hän päivälliskutsuillaan, joissa olivat läsnä kaupungin hienoimmat naiset ja herrat, pani jokaisen lautasen alle lahjaksi oman tekemänsä kultamitalin. August Väkevä asettui aluksi toiselle kannalle Böttigerin suhteen kuin Fredrik I. Fredrik I pyysi, että August vangitsisi Böttigerin, mutta August ei sitä tehnyt, vaan antoi Böttigerin asua Dresdenissä ja teki hänet aatelismieheksi. Böttiger innostui siitä ja lupasi tehdä kultaa Augustille. Tällä aikaa hän edelleen vietti ylellistä elämää. Mutta hänen varansa alkoivat loppua. Nyt, kun hänen piti itse ruveta valmistamaan tuota tinktuuria, ei hän löytänytkään reseptiä mistään. Ja kuningas alkoi tulla hyvin uteliaaksi näkemään, miten Böttiger kultaa valmistaa. Böttiger alkoi puuhata kemiallisissa kokeissa ja teki kaikenlaisia konsteja, mutta ei saanut syntymään mitään. Vaikkei hän itse tiennyt, pidettiin häntä silmällä. Hän oli itse asiassa Saksin kuninkaan vankina, sillä häntä ympäröivät palvelijat olivat kuninkaan palkkaamia, ja sotamiehet olivat hänen talonsa ympärillä, sillä oli huomattu, että hänellä oli aikomus paeta.

Silloin Lascaris sai kuulla, kuinka Böttigerin oli käynyt. Hän ymmärssi, että Böttiger oli menetellyt väärin, mutta hän sanoi: „Minä olen kuitenkin syyppää. Miksi minä annoin nuoren miehen käteen sellaista ainetta; onhan selvää, että hän tahtoo elää komeasti ja unohtaa kokonaan kullanteon taidon ja sen etsimisen. Minun täytyy pelastaa Böttiger.“ – Välittömästi hän ei voinut mitään tehdä, mutta hän meni Berliiniin ja etsi sieltä erään tuttavansa, joka myös oli tehnyt kultaa. Hänelle hän kertoi Böttigerin historian ja sanoi: „Tahdon pelastaa hänet ja tahdon, että te lähdette Saksin hoviin ja menette kuninkaan luo. Saatte kahdeksansataatuhatta kultarahaa ja annatte ne kuninkaalle, jos

hän päästää Böttigerin vapaaksi.“ – Ja Lascaris näytti tälle Basch'ille, että hänellä oli tinktuuria, jolla voi tehdä kultaa, ja hän antoi Basch'ille sitä myös vähän ja sanoi: „Kuningas saa joko rahassa tai tinktuuria sen arvosta. Minulla on viisi naulaa tinktuuria, joten voin tehdä kultaa milloin hyvänsä.“ – Basch innostui; hänestä tämä oli suuremmin asia. Hänellä oli kaksi tuttavaa Saksin hovissa, ja heidän luokseen hän aikoi mennä. – Basch meni siis Dresdeniin ja tapasi siellä nuo tuttavansa tai sukulaisensa, ja esitti heille asiansa. He innostuivat asiaan, mutta anoivat: „Mitä hyötyä siitä on, että kuninkaalle annetaan kultaa, hän pidättää kuitenkin Böttigerin. On parempi, että me saamme kullaa ja annamme hänen paeta. Teidän täytyy vain koettaa ilmaista jollakin tavalla Böttigerille, että hän saa paeta.“

Basch vuokrasi nyt talon, joka oli Böttigerin talon vieressä. Böttiger oli vankina, eikä päässyt liikkumaan ollenkaan talonsa ulkopuolelle, mutta ikkunoiden kautta Basch ilmaisi tuuman ja Böttiger päätti paeta. Mutta tämä juoni tuli ilmi, ja kuningas antoi vangita nämä molemmat miehet. Böttiger lähetettiin Sonnensteinin linnaan ja Basch erääseen toiseen, mutta hän pakeni sieltä kahden vuoden perästä. Böttiger sitä vastoin vietti lopun ikäänsä Sonnensteinin linnassa. – Siis hänen uskottomuutensa kosti tällä tavalla itsensä. Basch on kertonut nämä asiat.

Nyt on kiintoisaa, että Böttiger linnassa jatkoi kemiallisia tutkimuksiaan, ja hän keksi saksilaisen porsliinin. Sillä tavalla hän löysi siis jotakin, vaikka hän ei oppinutkaan kultaa tekemään; mutta siitä tuli kuitenkin rikkautta Saksin maalle. Tämän esimerkin valitsin sentähden, että Böttiger on niin tunnettu nimi.

Tämmöisiä kertomuksia on hyvin paljon näiltä ajoilta, ja ne todistavat, että kullantekijöitä oli. Mutta kun me seuraamme 1700-luvun loppuun, huomaamme, että esiintyy Euroopassa useampia miehiä, jotka selittävät, että alkemistien unelma on aivan väärin käsitetty, jos sillä ymmärretään vain aineellisen kullaa tekemistä. Alkemistit eivät todellisuudessa ole mitään

aineellisen kullan tekijöitä, se oli heille vain kuin todistus, että he olivat saaneet vallan luonnonvoimien yli. Itse asiassa kukaan ihminen ei voi löytää kullantekemisen taitoa, jollei hän ole suorittanut itsessään alkemistista prosessia, joka on muuttanut hänet yleväksi, jaloksi olennoiksi. He sanoivat: „Kukaan muu ei voi saada valtaa kullan yli, ei voi oppia tekemään kultaa, kuin se, joka on itsessään voittanut mammonan. Se, joka on sidottu kultaan, tahtoisi itsekkäässä tarkoituksessa kultaa, hän ei voi tulla kullantekijäksi. Kullanteon taito on riippuvainen siitä, ettei ihminen rakasta kultaa kullan takia.“

Nämä alkemistit olivat rosenkreutsiläisiä, siis ihmisiä, jotka ovat lähellä meitä, jotka olemme ruusuristiläisiä. He antoivat ymmärtää, että heillä oli kullanteon taito, että he olivat todellisia kullantekijöitä. He eivät herättäneet niin paljon huomiota, suuri maailma ei välittänyt heistä niin paljon, kuin kullantekijöistä aineellisessa merkityksessä. Nämä rosenkreutsiläiset selittivät, että kulta on ensin tehtävä ihmisen sisässä. Ihminen on kuin kokoomus epäjalvoja metalleja. Kaikki hänen itsekkäät harrastuksensa ovat verrattavissa epäjaloihin metalleihin, hän on niiden kokoomus, mutta hänellä on mahdollisuus muuttaa ne kullaksi. Hän voi löytää „viisasten kiven“, sen ihmeellisen tinktuurin, joka on ihmisen sisässä, ja jonka avulla hän voi muuttaa nuo epäjalot metallit kullaksi. Oltuaan kuolevainen ihminen hänestä tulee kuolematon, oltuaan tietämätön hänestä tulee tietävä, hän astuu pimeydestä valoon, ja hän saa vallan luonnonvoimien yli. Tuota aineellistakaan kultapulveria ei osaa valmistaa se, joka ei oman tahtonsa voimalla muuta niitä kemiallisia aineita alkuosiin. Hänen pitää tahdonvoimallaan, omalla puhtaalla luonnon herruudella ensin muuttaa noita kemiallisia sekoituksia, saada niissä heräämään tuo ihmeellinen henkinen voima. Sitten vasta, kun hän sen voi saada aikaan, sitten vasta hän saa aikaan sitä tinktuuria, joka muuttaa epäjalot metallit kullaksi.

Ja niinkuin huomaamme, niin nyt sata vuotta myöhemmin, kun meillä on ollut tämä suuri henkinen, teosofinen aalto maailmassa, nyt me olemme aivan hyvin ymmärtäneet, että todellinen alkemia on psykologinen prosessi ihmisen sisässä. Ja samalla alkaa vähitellen selvitä tieteelliselle maailmalle, että kullanteko fyysillisesti on mahdollinen.

Kun me katselemme historiaa, me huomamme tällöin jälleensyntymisiä aatteissa. Ja ennenkuin ne syntyvät aatteissa, ovat ne käyneet semmoisen muutoksen, että ne kirkkaina ja selvinä tulevat sitten esille. – Otetaan pari muuta esimerkkiä.

1700- ja 1800-luvulla oli täällä Euroopassa paljon muita mystillisiä aatteita ilmassa. Ihmiset alkoivat puhua pienissä salaisissa piireissä, mutta myöskin julkisesti, että on olemassa salaperäisiä veljeskuntia, joihin voidaan ihmisiä vihkiä. Ja tällainen vihkimys antaa sitten ihmiselle tietoa, hän pääsee tietämään jotain. Hän pääsi veljeskunnan jäseneksi ja pääsi tietämään salaperäisiä asioita, joista on pidetty salassa vuosituhansia. Kun me katselemme maailmaa, niin me huomaamme, että juuri tällä ajalla, 1700- ja 1800-luvulla on maailmassa paljon niinsanottuja vapaamuurariveljeskuntia, jotka juuri sanovat: „Meillä on salaisuuksia hallussamme, vihkimyksen kautta voi päästä niistä osalliseksi.“ – Ja oli paljon ihmisiä, jotka pyrkivät niihin veljeskuntiin, ja oli joskus suorastaan sivistyneiden velvollisuus kuulua johonkin. Mutta samoin kuin kullantekijäin aikana useimmat eivät löytäneet kullanteon taitoa, samalla tavalla huomaamme, että sata vuotta myöhemmin useimmat ihmiset, jotka pyrkivät näihin salaisiin veljeskuntiin, joiden portilla aina oli vihkimys, huomasivat, että he eivät päässeet minkäänlaisien salaisuuksien perille. Eivät he tulleet sen viisaammiksi. He menivät jäseniksi niihin, kävivät läpi ihmeellisiä seremonioja – ja kaikkeen tähän meni paljon rahaa – mutta he huomasivat olevansa yhtä tyhmiä. Eivät he saaneet mitään ihmeellisiä salaisuuksia tietää. Jos heille jotain sanottiin, niin se oli vain: „Tämä meidän veljeskuntamme on saanut alkunsa

temppeleherroista – tai Egyptistä“, mutta jos he pyysivät todistuksia, sanottiin: „mahdollisesti korkeimmissa asteissa saatte tietää“ – ja niissä he huomasivat, että heidän täytyi itse ottaa selvää. Ja kuitenkin me tiedämme, että juuri samoihin aikoihin, 1700-luvun lopulla, esiintyi joitakuuta miehiä Euroopassa, jotka liikkuivat näissä vapaamuurariseuroissa ja sanoivat: „Meillä on tietoa.“ Ja jos joku pääsi heidän opetuslapsuksean, hän muuttui itse salaperäisemmäksi olennoksi. Mutta ne olivat hyvin harvoja, suuret joukot eivät voittaneet mitään.

Nyt meidän vuosisadallamme ilmestyi Mad. Blavatsky, joka pani alkuun teosofisen liikkeen: hän todistaa, että jokainen, joka teosofisen elämänymmärryksen on omaksunut, ymmärtää ilman muuta, että on olemassa Salainen Veljeskunta, todellisten adeptien, Mestarien veljeskunta, mutta se on salassa takana, ei sillä ole tekemistä ulkonaisten veljeskuntien kanssa. Siihen veljeskuntaan voi ihminen kyllä päästä jäseneksi, ja se jäsenyys käy kyllä suuren vihkimyksen kautta, mutta se vihkimys ja jäsenyys on koko maailmaltakin salattu asia.

Me ymmärrämme nyt, että tällainen henkinen totuus on näiden väitteiden takana, ja samalla me myöskin alamme ymmärtää, että tuommoisilla veljeskunnilla, jotka käyttävät sermonioja, vihkimyksiä ja juhlamenoja, on hyvin suuri merkitys. Saattepa nähdä, maailmassa tulee tällä vuosisadalla taas muodostumaan juuri semmoisia veljeskuntia ihmisten kesken, joissa käytetään juhlamenoja ja seremonioja, jotka osoittautuvat todellisiksi, merkillisiksi luonnonvoimiksi ja psykologisiksi voimiksi. Ne tulevat osoittautumaan maagillisiksi keinoiksi ihmisten siveelliseksi kohottamiseksi. Sen me tulemme huomaamaan tämän ja ensi vuosisadan aikana, kuten me huomaamme, että kullantekijäin unelma on ollut aineellisesti oikea.

Mitä me huomaamme pitkin viime ja tätä vuosisataa? – Me huomaamme, että ihmisissä on alkanut herätä merkittäviä, ihmeellisiä voimia. Spiritistinen liike on herättänyt suurta

huomiota. Maailma on tietysti nauranut, mutta suuret joukot ovat innostuneet. Tällä vuosisadalla on jo tieteellinen maailma kääntänyt huomionsa näihin asioihin ja alkanut uskoa, että me materialisteina emme ole ratkaisseet olemassaolon salaisuuksia, vaan taitaa olla ihmisessä voimia, joita meidän professorimme eivät ole lopullisesti vielä tutkineet. Ja useimmat tiedemiehet alkavat huomata, että noita yliaistillisia voimia on ihmisessä ja luonnossa. Monet, monet tiedemiehet ovat vakuutetut niiden olemassaolosta.

Mitä me nyt samalla huomaamme? – Jo viime ja tällä vuosisadalla huomaamme ihmisiä ja ihmisryhmiä, jotka sanovat: „Me osaamme kehittää niitä voimia ihmisessä: tulkaa meiltä oppimaan.“ Varsinkin Amerikassa on ihmisiä, jotka ilmoittavat muutaman dollarin maksusta opettavansa, millä tavalla noita salaperäisiä kykyjä ihmisessä kehitetään ja antavat neuvoja, että ihminen saa menestystä maailmassa. Monet, monet ihmiset luonnollisesti tarttuvat koukkuun, lähettävät rahoja ja saavat ohjeita. Jonkun ajan perästä alkavat he ehkä huomata jotain voittaneensa, tuntevat ihmeellisiä kykyjä itsessään, voivat vaikka hypnotisoida toisia ihmisiä. Mutta sitten he voivat huomata, että humbuukia se oli, ainakin useammat tekevät sen havainnon, että se oli paljasta petkutusta.

Jotkut ihmiset viime vuosisadan lopulla ja nyt ovat sanoneet: „On jotain muuta näiden kaikkien voimien takana. Eivät ne ole mitään ellei ihminen löydä sitä ainoaa voimaa, joka niitä kaikkia hallitsee.“ Niiden ihmisten ääni kuuluu vielä sängen vähän, mutta voimme ymmärtää, että tämän vuosisadan lopulla maailmassa ilmestyy joitakin seuroja, jotka osaavat selittää selvästi, mikä pyrkimys täytyy olla kaikkien näiden voimien takana, mihin ihmisen pitää pyrkiä, ja miten tuollaisten kykyjen saavuttaminen on harhaan vievä. Ja ensi vuosisadalla tulevat kaikki myöntämään, että ihmisessä piilee salaperäisiä kykyjä ja niitä voidaan kehittää.

Näin voimme huomata, että tässä maailmassa mennään vähän eteenpäin: aatteet unohtuvat, mutta syntyvät jälleen kirkkaampina taas ja sivistävät ja nostavat ihmisiä. Kaikki nämä ovat hyviä ja välttämättömiä ihmiskunnan historiassa siitä syystä, että me ihmiset olemme enimmäkseen henkisesti laiskoja: meillä täytyy olla jotain jännittävää, joka meitä unesta herättää. Jos tunnemme olevamme henkiolentoja, niinkuin täällä alussa mainittiin, jos tunnemme olevamme sieluja, joissa piilee kuolemattomuuden itu, joiden hengessä on jumalallinen siemen, silloin meidän ei tarvitse kääntää huomiota minkäänlaiseen kullan tekemiseen, ei minkäänlaisiin vihkimysseremonioihin, eikä minkäänlaisien yliaistillisten kykyjen saavuttamiseen. Silloin me voimme ymmärtää, että ihminen on täällä maailmassa sitä varten, että hän etsii totuutta ja totuuden Jumalaa ja löytäisi Hänet. Me ihmiset aivan yksinkertaisesti sanoen unohdamme Jumalan ja Hänen suuren lähettiläänsä Kristuksen täällä, Buddhan itämailla ja muut suuret profeetat, jotka puhuvat siitä ainoasta Jumalasta, joka on ihmisen sisässä, ja jota jokaisen yksilön tulee etsiä, ja jonka hän voi löytää. Ja silloin tämä kirjava elämä meitä kehittää, sillä elämän takana on suuri henkinen tahto. Suurempaa on, kuin että ihminen miettii, mitä hän tänään söisi ja mitä päälleen panisi, että hän etsii vaikka kultaa ja istuu kemiallisessa laboratorioissa yöt ja päivät. Suurempaa on, jos ihminen totuutta etsien, hyviä ja tietoja ihmisiä etsien menee veljeskunnasta toiseen ja antaa vihiä itsensä huomatakseen, ettei niistä mitään saa, suurempaa se on kuin että hän mukavassa nojatuolissaan polttaa piippua ja sulattaa päivällistä ja ajattelee, että hän on hyvin toimeentuleva ihminen. Suurempaa on, että ihminen tulee vaikka hulluksi näissä pyrinöissään, kuin että hän kävelee kadulla ja ajattelee, että se hänen tohtorinväitöskirjansa tuo kunniaa hänelle ja maailmalle.

On inhimillistä, että ihminen etsii, että hän on kuin kysymysmerkki elämän edessä, että hän tunnustaa itselleen: minä en ole hyvä, en tietävä, en suuri, mutta minä rakastan suurta, kaunista ja ylevää, semmoista saavuttamatonta, johon tahtoisin

pyrkii. Se on kaunista, siinä ei ole mitään eläimellistä. Harhojen läpi käy tie tietoon.